

Papp-Für János

Ősi meleg

úgy marad meg minden emlék érzékeid
képkeretébe feszítve, mint álmodban
egy megrémült gyermekarc, melyet minél
tovább nézel, annál kevésbé ismersz fel
a játszóterek ködbe burkolózó homályában.
pont úgy esnek szét az emlékek, mint ahogy
nagyamama halála után a kályha mögött
felejtett félig sült alma. először csak
pötytyösödik, ráncosodik, majd azt
veszed észre, mintha a nagyfi kezét
simogatnád. egyre puhább, szinte várod,
kívánod, hogy hozzá érhesz. kézfejen
lüktetnek az ereid, nyálkás csigák
nyomvonala a már fagyos leveleken,
de te a hideg kilincset szorítod és a sok
fogdosástól alig marad meg rajta a szitáló
hó, olvad, csepeg. az ereszről a jégcsapok
menthetetlenül abba az irányba mutatnak,
ahonnan felfelé soha nem néz a
megráncosodni képtelen pogácsaszínű
tekintet. egyszer csak meleged lesz,
izzadni kezdesz, hirtelen, még egyszer
utoljára kiveszel a kemencéből egy szelet
boldog gyermekarcot, s egészen addig
majszolod, míg oda nem rakod te is
az utolsó almát a kályha mögött rekedt
ősi melegbe.

Császár Szabasztján: Cím nélkül

